

κάμπος

κάμπος, ο, ουσ. [<λατιν. campus], ο κάμπος·

- είναι (μόνος) σαν καλάμι στον κάμπο, βλ. λ. [καλάμι](#)·

- είναι (μόνος) σαν (την) καλαμιά στον κάμπο, βλ. λ. [καλαμιά](#)·

- έμεινε (μόνος) σαν καλάμι στον κάμπο, βλ. λ. [καλάμι](#)·

- έμεινε (μόνος) σαν (την) καλαμιά στον κάμπο, βλ. λ. [καλαμιά](#)·

- επαίνα το βουνό κι αγόραζε στον κάμπο, λέγεται για τους έξυπνους, για τους πονηρούς που επαιτούν ασήμαντα πράγματα για να αγοράσουν ή να εκμεταλλευτούν με περισσότερη άνεση αυτά που αξίζουν, αυτά που τους ενδιαφέρουν: «αν θέλεις να κάνεις επωφελείς αγορές και να μην έχεις ανταγωνισμό, επαίνα το βουνό κι αγόραζε στον κάμπο»·

- και τα βουνά ξεπέφτουνε κι οι κάμποι δυστυχούνε, πολλές φορές ακόμη και οι ισχυροί και πλούσιοι έχουν μεγάλες καταστροφές, μεγάλες στενοχώριες: «μήπως νομίζεις πως αυτοί που έχουν πολλά λεφτά είναι πάντα εντάξει; Όχι, φίλε μου, γιατί και τα βουνά ξεπέφτουνε κι οι κάμποι δυστυχούνε»·

- κι οι τοίχοι έχουν αφτιά κι οι κάμποι έχουνε μάτια, βλ. λ. [μάτι](#)·

- ο διάβολος στα βουνά και τα έργα του στον κάμπο, βλ. λ. [διάβολος](#)·

- τι 'ν' ο άνθρωπος! Σαν το χόρτο του κάμπου. Πράσινο σήμερα, ξερό αύριο, βλ. λ. [άνθρωπος](#)·